

KOMÁLOVICS ZOLTÁN

Vízbemerülés

Tíz év múlt el, tíz nyár,
Oly hosszú, mint tíz hosszú tél,
És megint hallom hangodat
Annyi csend és még több kiáltás után.
Újra hallom, mint régen,
Azt a mélyről jövő szólamot,
Melynek távolsága oly közel állt hozzám,
Hogy zavaromban elvitettem a lényegét.
Újra hallom, de már nem úgy,
Mint aki hídon haladva a folyó
Moráját hallja, hanem mint kopott kőarc,
Ami lent ázik a vízben,
És látja fent állni a hídon
Azt, aki lettél.

Tíz nyárnak hosszú a hídjá.
Balra tóled az órán áll az idő.
Ahogy nézem az arcod, olyan érintetlen,
Mintha ellenállás nélkül vízbe merülne,
És olyan áttetsző is, akár a víz maga.
Annyi év után megint nézem az arcod.
De már nem úgy, mint aki
A találkozás örök pírját keresi rajta,
H hanem azt az eljövendő késztetést,
Ami a leírt szóban hanggá sose válik,
Mégis árad feléd szakadatlan.

Tíz télen át hosszú híd vezet a nyárba,
Nagy bécsi csendek közepette.
És a *„rozéttas”* kertben elhallgatnak a fák is.
Rebbenő szemmel nézed a csendet,
Mely hosszú hallgatás után,
Mint száműzött, tér vissza életébe.
A széljárta szőlősorok tövéhez,
Ahol erőt gyűjt az alkonyat
A síráshoz és a nevetéshez is.

Nézem a szavaid egy ablakon át.
Ikonok közt gyorsan tűnnek elő
Tíz meg sem született év nyomai:
*„Minden este bögtem. Egy éven át a senkinek.
A bécsi éjek csöndje nem volt más,
Mint az otthoni – csak még hidegebb.
Többet követelt.
Könny nem maradt bennem,
Csak üres meder egy olyan jövő számára,
Amelynek nem ad otthont ez a város.”*

Tíz éj múlt el alvás nélkül,
Olyan hosszú, mint tíz hosszú ősz.
*„És a fejem lüktet, a szemem ég.
Izzad a testem, kapar a torkom.
A szívem pedig alig ver,
Mint Nyilas havában, amikor megszülettem
Az elhagyatott és magányos éjszakában.”*
Onnan indul, a mélyből, a hangod,
Nyilas hava tömör ködéből, sarából.
És mégis ismerős a távolsága.

És mégis – tíz évnyi szó után
Kimondhatatlan volt az a telihold:
Egy isten nézett ki belőle,
De a magányos kert sűrű ágai közt
Nem nyílt rá ablakod.
Kimondhatatlan volt a vonatút is,
Az üres szív – egy megrepedt ikon,
Két hely közt a semmibe.

Tíz év múlt el, tíz halál,
Olyan hosszú, mint tíz hosszú élet.
És újra hallod a hangom,
De nem úgy, mint rég, mindig pírban,
Hanem, mint kutya néz nyomokat
Reszketőn, elijedve.
És újra látom alakod.
A szó benne oly törékeny,
Mint *ütött-kopottan* a test maga,
Amiben a bőr mélyén nyugszol,
Hunyt pilla alatt.

Ébreszteni bűn volt.
De az üres korong mögül kihajolva
Teliholdkor majd látja az isten,
Túl a bécsi tornyokon,
Túl a monitorok fényén
Azoknak a rongyolódó arcát,
Akik úgy mentek el innen,
Hogy végül sose látták egymást.

Vitorlák

amikor a baleset után két héttel
a fiatal férfit betolták,
a kocsi kerekén megcsillant
az üvegtáblákra zúduló déli napfény.

ferde vitorlaként dőlt rá
a baloldali kartámlára,
s a fehér leplek alól úgy nézett
fürkészve, mint egy kapitány.

kereste a helyét új kocsijában,
s várta szemben a nappal,
hogy a nővér tolja tovább
miután megitta a pultban a kávé.

jobb oldalra lebénulva
várta, hogy tolja tovább,
teljesen ki a képből a nővér,
vagy bárki mozgó ember.

rám mosolygott hirtelen,
s szégyelltem a könnyem,
meg a lábam.

a kezem intett volna felé,
de a nővér a kávéról fecserészve
már tolta tovább.

eltűnt, de rám hagyta örökül:
hordjam lábamon mosolyát,
s én állok, mint isten nélkül
áll egy ködbe szúrt kapitány
a fehér vitorlák között.

